

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. J., narozený X, bytem P.,
zastoupený: JUDr. Kateřina Švecová, advokátka, se sídlem
Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00
Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. PK-DSH/11482/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 14. 10. 2020, č. j. MMP/322535/20 (dále jen rozhodnutí **správního orgánu I. stupně**) byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 41 odst. 7 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen **silniční zákon**) a naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti vědomé, neboť jel dne 27. 7. 2019 v době okolo 10:53 hodin jako řidič motocyklu tovární značky Harley Davidson, na kterém byla umístěna zvláštní registrační značka: X, v Plzni po vozovce pozemní komunikace ul. Cvokařská ve směru jízdy od ul.

Ostruhová směrem ke křižovatce s ul. Rokycanská a Jateční, zařazen v prostředním jízdním pruhu určeném pro přímý směr jízdy. Křižovatku hodlal projet přímým směrem. Poté, kdy se na světelném signalizačním zařízení pro jeho směr jízdy rozsvítil signál se zeleným světlem "Volno", vjel do prostoru křižovatky, přičemž neumožnil bezpečný a plynulý průjezd sanitnímu vozidlu tovární značky VW Crafter, RZ: X, řidiče X s právem přednostní jízdy, se zapnutým zvláštním výstražným světlem modré barvy doplněným o zvláštní zvukové výstražné znamení. Toto jednání žalobce bylo příčinou dopravní nehody, kdy došlo ke střetu přední části jím řízeného motocyklu s levým bokem vozidla řidiče X. Při předmětné dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na zúčastněných vozidlech a ke zranění žalobce (dále jen **předmětný přestupek**). Za výše uvedené byla žalobci uložena sankce pokuty ve výši 1 500 Kč a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalobce zejména nesouhlasil se závěry týkajícími se zavinění a s tím souvisejícím dokazováním a zjištěným stavem věci; také namítal podjatost úřední osoby a nesprávný postup správního orgánu I. stupně při doručování písemností. Žalovaný nyní naříkaným rozhodnutím dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**) změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že ve výroku rozhodnutí nahradil slovo na konci tohoto odstavce: **„vědomé“** slovem: **„nevědomé“** a poté dle § 90 odst. 5 **správního řádu ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, neboť žádné z žalobcem vytýkaných pochybení neshledal důvodným.**

2. V žalobě vyjádřil žalobce nesouhlas se závěry učiněnými žalovaným (potažmo správním orgánem I. stupně), neboť ty neměly oporu v provedených důkazech. Rovněž žalobce rozporoval tvrzení správních orgánů o zaviněném porušení povinnosti spočívající v umožnění vozidlu s právem přednostní jízdy bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavit vozidlo na takovém místě, aby mu nepřekáželo. Žalobce nepovažoval za prokázané, že by jeho jednání bylo příčinou dopravní nehody. V této souvislosti spatřoval porušení § 3 správního řádu, tj. zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Žalobce naopak nerozporoval zjištění, že řidič sanitky měl zapnuté světelné a zvukové výstražné signály, nicméně žalovaný neprokázal, že žalobce mohl tyto včas vidět, slyšet a zabránit tak střetu obou vozidel. V důsledku toho měl žalobce za to, že jej nelze shledat odpovědným za přestupek, neboť absentuje prvek zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**), který je základním předpokladem pro event. možnost uznat jej vinným. To žalobce dále doplnil výčtem faktorů, které mu objektivně ovlivnily či přímo znemožnily možnost rychle jedoucí sanitku vidět a slyšet, a které vyplývaly rovněž z provedených důkazů. Dále vyjádřil žalobce nesouhlas s tvrzením žalovaného, dle kterého

nemá hluk motorky na případné zavinění dopravní nehody vliv. Tomu žalobce oponoval tím, že motocykl splňuje veškeré zákonné požadavky k provozu, resp. je řádně homologovaný. V tomto směru dále odkázal na výpověď svědka X, který měl shodnou výchozí pozici v rámci předmětné křižovatky, a tento uvedl, že sanitku neslyšel. Ve stejném duchu se vyjádřil i svědek X, jehož výchozí pozice však byla od žalobce odlišná. Žalobce dále uvedl, že pokud žalovaný vyjádřil výhrady k použitelnosti znaleckého posudku od Ing. Tomáše Kubeše, pak tyto měly být jeho výsledkem zcela rozptýleny, neboť znalec veškeré pochybnosti a dotazy řádně objasnil. Žalobce tak neshledal žádný důvod, pro který by ze závěrů posudku nemělo být vycházeno, přičemž tento důkaz považoval za klíčový. Dle žalobce žalovaný nesprávně prováděl dokazování směřující toliko k případnému prokázání viny žalobce, avšak zcela nedostatečně se zabýval otázkou, resp. prováděl dokazování směřující k zjištění, zda řidič sanitky dbal potřebné opatrnosti, kdy toto v rozhodnutí pouze konstatoval s odůvodněním, že postupně snižoval rychlost jízdy. Dle žalobce byl závěr žalovaného o tom, že řidič dbal potřebné opatrnosti v přímém rozporu se závěry znaleckého posudku. Žalobce také doplnil, že k vyslovení závěru, že řidič sanitky dodržel potřebnou opatrnost nelze dojít pouze na základě toho, že před křižovatkou prokazatelně zpomaloval, nýbrž bylo nezbytné vzít v potaz i celou řadu dalších objektivních okolností jako byla rychlost jeho jízdy, hustota provozu (apod.) a současně tyto okolnosti posuzovat ve vzájemném kontextu. Žalobce dále považoval napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné z důvodu procesního pochybení, ke kterému mělo dojít v řízení před správním orgánem I. stupně, kdy o věci rozhodovala podjatá úřední osoba. Za účelem prokázání této skutečnosti navrhl žalobce výslech pana X. Na základě výše uvedeného poté žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Ve vyjádření k žalobě dne 10. 2. 2021** uvedl žalovaný, že námitky žalobce považuje za nedůvodné, neboť se k nim měl dostatečným a vyčerpávajícím způsobem vyjádřit již v napadeném rozhodnutí, kde závěrem konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnosti zjištěn a zavinění žalobce bylo prokázáno. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
4. **Jednání konaného dne 17. 5. 2021** se zúčastnili oba účastníci. Žalobce při něm uvedl, že nedávno se ocitl v identické situaci, v jaké se nacházel bezprostředně před předmětnou nehodou a uvědomil si, že vozidlo stojící vpravo od něj na křižovatce mu brání ve výhledu směrem, odkud přijelo v době nehody vozidlo záchranné služby. Typově shodné vozidlo přitom v téže pozici stálo i ve chvíli předcházející nehodě. Navrhl proto, aby byla na místě nehody provedena její rekonstrukce. Jiné návrhy na doplnění dokazování neměl, tyto neměl ani žalovaný. Soud tento návrh jako nadbytečný zamítl.
5. **Dle § 41 odst. 7 silničního zákona** „Řidiči ostatních vozidel musí vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným umožnit bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavit vozidla na takovém místě, aby jim nepřekážela. Do skupiny tvořené vozidly s právem přednostní jízdy a vozidly jimi doprovázenými se řidiči ostatních vozidel nesmějí zařazovat.“
6. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, soud ale z níže uvedených důvodů neshledal

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

žalobu důvodnou, a proto jí zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

7. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci má soud na základě všech výpovědí svědků i samotných účastníků správního řízení, společně s kamerovými záznamy zachycujícími dopravní nehodu, znaleckého posudku v dopravě a pořízených fotografií na místě dopravní nehody za prokázané, že dne 27. 7. 2019 jel žalobce v době okolo 10:53 hodin jako řidič motocyklu tovární značky Harley Davidson v Plzni po vozovce pozemní komunikace ul. Cvokařská ve směru jízdy od ul. Ostruhová směrem ke křižovatce s ul. Rokycanská a Jateční, zařazen v prostředním jízdním pruhu určeném pro přímý směr jízdy. Křižovatku hodlal projet přímým směrem. Poté, kdy se na světelném signalizačním zařízení pro jeho směr jízdy rozsvítil signál se zeleným světlem "Volno", vjel do prostoru křižovatky, přičemž neumožnil bezpečný a plynulý průjezd vozidlu s právem přednosti v jízdě - sanitnímu vozidlu, se zapnutým zvláštním výstražným světlem modré barvy doplněným o zvláštní zvukové výstražné znamení. Toto jednání žalobce bylo příčinou dopravní nehody, kdy došlo ke střetu přední části jím řízeného motocyklu s levým bokem vozidla s právem přednosti v jízdě.
8. Soud se nejdříve zabýval námitkou stran zavinění. V této souvislosti soud poukazuje na znění § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupek *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“*
9. V daném případě se měl dopustit žalobce spáchání předmětného přestupku ve formě zavinění nevědomé nedbalosti. Uvedená forma zavinění klade povinnost posoudit, zda žalobce nevěděl o tom, že svým jednáním porušuje nebo ohrožuje zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupek).
10. Zákon o provozu na pozemních komunikacích stanovuje v § 41 odst. 7 silničního zákona povinnosti řidičům ostatních vozidel, aby vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným umožnili bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavili vozidla na takovém místě, aby jim nepřekážela.
11. Z dikce ustanovení § 41 odst. 7 plyne implicitně vyjádřená povinnost sledovat provoz na komunikacích tak, aby mohl řidič včas a odpovídajícím způsobem reagovat na takto se blížící vozidlo s právem přednostní jízdy. Obdobný názor vyjádřil NSS i v rozhodnutí ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011 – 68 *„Chráněným zájmem je zájem na tom, aby vozidla s právem přednostní jízdy a vozidla jimi doprovázená mohla bezpečně a plynule projíždět po pozemních komunikacích zpravidla rychleji než ostatní vozidla, a tedy aby jim ostatní vozidla zpomalením, uhnutím ke kraji vozovky či jiným podobným manévrem nebo dokonce zastavením umožnila rychlý, a přitom bezpečný, průjezd. Za tím účelem jsou řidiči povinni přiměřeně sledovat provoz na pozemní komunikaci ve svém okolí, tedy před vozidlem, za ním i na připojujících se komunikacích tak, aby pokud možno dostatečně včas vozidlo s právem přednostní jízdy či jím doprovázené vozidlo zaznamenali a umožnili mu bezpečný a plynulý průjezd. Jednáním v rozporu s ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu by tedy například bylo, pokud by řidič z nedbalosti (proto, že si nevšiml, ač si všimnout mohl a měl) či dokonce úmyslně (proto, že nechtěl zpomalovat) adekvátně nezareagoval na blížící se vozidlo s právem přednostní jízdy či jím doprovázené vozidlo, které směřuje k průjezdu okolo něho.“* Ostatně tato vozidla jsou vybavena právě pro tento účel dvojím výstražným zařízením pro zvýšení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

šance je včas registrovat a jednat v souladu s výše uvedeným ustanovením zákona. V tomto případě se jednalo o výstražný světelný signál doplněný o zvláštní zvukové výstražné znamení.

12. Zavinění ve formě nevědomé nedbalosti vyžaduje kumulativní naplnění dvou znaků (viz rozhodnutí NSS ze dne 7. 8. 2008 č. j. 1 As 56/2008-66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. První znak má soud za splněný, neboť žalobce uvedl, že vozidlo s předností v jízdě neviděl ani neslyšel, současně není důvod se domnívat, že tomu tak nebylo. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávání potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2008 č. j. 9 As 13/2008-53). Co se týče objektivní míry potřebné opatrnosti, ta se žádá zpravidla od každého ve stejné míře. Jestliže není objektivní kritérium upraveno zvláštními právními nebo bezpečnostními předpisy či uznávanými pravidly, je nutno vyžadovat takovou opatrnost, jaká je přiměřená okolnostem a situaci, kterou pachatel svým jednáním sám vyvolal. V těchto situacích se zpravidla vychází jen z obecně uznávaných zásad rozumného člověka – tuto povinnost v daném případě představuje povinnost sledovat provoz na pozemních komunikacích, dát přednost v jízdě a jednat obezřetně. Pro konstatování nevědomé nedbalosti však musí být splněno i subjektivní kritérium nedbalosti, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikaci, obecné i speciální zkušenosti, inteligenci, postavení v zaměstnání apod.) a jednak okolnosti konkrétního případu, ať už existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané (viz též citovaný rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008 č. j. 1 As 56/2008-66) – tuto povinnost v daném případě představuje možnost žalobce sám vyhodnotit situaci a také okolnosti případu, zejména zda mohl včas registrovat přijíždějící vůz s předností v jízdě, což dle znaleckého posudku a správních orgánů mohl a měl. V podrobnostech se vypořádává s těmito rušivými okolnostmi soud níže v bodě [17]. Současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce není motocyklovým řidičem začátečníkem, a proto lze předpokládat jeho znalost všech svých slabin a lze na něj klást zvýšené nároky, jakožto na řidiče motocyklu.
13. Tyto závěry potvrzuje i rozsudek NSS ze dne č. j. 9 As 97/2011-132, kde je uvedeno, že – „přehlédl-li řidič svislou dopravní značku "zákaz předjíždění", v důsledku čehož porušil jí uložený zákaz, je odpovědný za přestupek a jeho zavinění má formu nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že v daném místě svým předjížděním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoli pokud by řádně věnoval pozornost dopravnímu značení, to vědět mohl a měl.“
14. Platí také, že mezi porušením potřebné míry opatrnosti a způsobeným následkem musí existovat příčinný vztah. Má-li jít o nedbalost, je třeba, aby si pachatel mohl daný příčinný vztah představit. Za nepředvídatelný příčinný průběh pachatel neodpovídá. Poruší-li osoba (např. dopravní) předpisy, nicméně konkrétní porušení nemá vliv na spáchaný následek

(nehoda je způsobena jinými okolnostmi), nenastává přestupková odpovědnost ani nedbalostní. V daném případě však není pochyb, že k dopravní nehodě vedlo právě jednání žalobce, který s dostatečnou mírou nedbal svých povinností, když nesledoval situaci na komunikaci a nedal tak přednost v jízdě vozidlu s tímto právem vyhrazeným. Toto porušení bylo v přímé souvislosti s porušením zákonem stanoveného chráněného zájmu, aby vozidla s předností v jízdě tuto svou výsadu fakticky využívala (za stanovených podmínek).

15. V případě žalobce nepovažuje soud ani za možné, aby bylo jednání žalobce možné vyhodnotit jako omyl skutkový nebo právní. V případě skutkového omylu není vyloučena odpovědnost za přestupek ve formě zavinění nedbalosti, naproti tomu omyl právní je vyloučen z důvodu povinnosti žalobce znát dopravní předpisy, jakožto zákonem uznaný účastník provozu (myšleno složení řidičských zkoušek a s tím související znalost pravidel z provozu na pozemních komunikacích).
16. Na tomto místě soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 4. 2017, č. j. 17 A 29/2016 – 47 a závěry v něm učiněné – *„Pokud jde o potřebnou míru opatrnosti v konkrétním případě, soud vycházel především z kamerového záznamu, který je nejdůležitějším důkazem, a tento svědčil o tom, že situace na dané křižovatce byla v inkriminované době přehledná. Tudíž, jak bylo prokázáno, řidiče K. v respektování práva přednosti nic nebránilo (výhledové možnosti, možnost zaslechnout boukání sanitky). Žalobce se mohl oprávněně domnívat, že ho řidička registruje a že podle toho se bude v silničním provozu chovat. Rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá princip, že řidič, který má právo přednosti, není povinen předvídat v silničním provozu, že ostatní řidiči poruší povinnosti řidiče.“*
17. Ohledně námitek žalobce stran překážek zabraňujících mu včas zaregistrovat vůz s přednostní v jízdě soud konstatuje, že v případě žalobce žádné takové překážky nebyly shledány. Hluk vyvozovaný motorkou a zvuková izolace v podobě nasazené helmy nemohou vyvinut žalobce z povinnosti sledovat provoz na pozemních komunikacích tím, že nemohl slyšet výstražný zvukový signál. Žalobce jak uvedl, je dlouholetým řidičem motocyklu, tudíž si musí být vědom svého hendikepu v tomto směru, je tudíž rozumně očekávatelné, že tento hendikep vykompenzuje o to pozornějším a pečlivějším sledováním dopravní situace na komunikaci. V tomto směru soud připomíná, že za účelem lepší registrace vozidla s přednostním právem jízdy dalšími účastníky dopravy jsou tato vozidla vybavena mimo výstražný zvukový signál i výstražným světelným signálem. Žalobce však nezaregistroval ani jeden z uvedených výstražných signálů, ač mohl a měl (srovnej rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 4. 2017, č. j. 17 A 29/2016 – 47). Tudíž to byla nedostatečná pozornost žalobce, která vedla k dopravní nehodě. Ohledně výhledu a možnosti vizuálně postřehnout vozidlo s předností v jízdě soud dále konstatuje, že z pořízených fotografií z místa přestupku i pořízených fotografií znalcem či pořízeného videozáznamu z paluby vozidla s předností v jízdě je zřejmé, že v době spáchání předmětného přestupku nebyla v zorném poli žalobce směrem k vozidlu s předností v jízdě žádná bujná, vysoká či jinak výhled znesnadňující či dokonce zamezující vegetace, ač její existenci žalobce v žalobě argumentoval. Rovněž ze zmiňovaného videozáznamu je zřejmé, že žalobci v době průjezdu nebránily ve výhledu na vozidlo s předností v jízdě žádné další vysoké vozy typu SUV, dodávek či kamionů. Situace v křižovatce se také jevila jako přehledná. Vozidlo s předností v jízdě, konkrétně jeho světelné výstražné osvětlení, tak

bylo nad úrovní hypotetických, fakticky však neexistujících „překážek“ ve výhledu na něj a bylo tudíž žalobci dostatečně viditelné za předpokladu přiměřeného sledování provozu a situace v křižovatce. Rovněž znalecký posudek uvádí, že žalobce mohl spatřit vozidlo s předností v jízdě již 70-100 m před místem střetu, což je dostatečná vzdálenost na to adekvátně reagovat a předejít tak dopravní nehodě. K žalobcem vytýkanému nepřihlednutí správních orgánů ke skutečnosti, že tento výstražný signál nezaregistrovali i jiní řidiči, jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí, soud uvádí, že ti jednak měli jiné výchozí postavení či zvýšili hlasitost hudby ve vozidle z důvodu hlasitosti žalobcova motocyklu. Oba zmiňované případy tak nesvědčí ve prospěch žalobce a jsou z toho pohledu irelevantní. Pokud žalobce až při ústním jednání zmínil, že mu ve výhledu na komunikaci směrem k jedoucímu vozidlu záchranné služby bránilo vozidlo stojící souběžně vedle něj na křižovatce vpravo, pak tato skutečnost žalobce nevyvíňuje a svědčí pro to, že měl naopak dbát, i s ohledem na tuto skutečnost, zvýšené opatrnosti ve chvíli, kdy vjížděl do křižovatky.

18. S ohledem na výše uvedené má soud za řádně zjištěné, prokázané (§ 3 správního řádu) a odůvodněné, že žalobce zavinil nehodu, a to ve formě nevědomé nedbalosti. Žalobce vědom si svých povinností sledovat provoz na komunikaci tak, aby mohl zavčas předejít dopravní nehodě tím, že dá přednost jízdě vozidlu s tímto právem vyhrazeným, nepostupoval s dostatečnou opatrností a pozorností. Z důvodu své nepozornosti tak nevědomě tuto povinnost nesplnil a ta měla za následek dopravní nehodu.
19. Soud se dále zabýval námitkou žalobce stran vyhodnocení závěrů znaleckého posudku a jeho zohlednění jako důkazu. Na tomto místě musí soud s tvrzeními žalobce nesouhlasit. Dle názoru soudu žalovaný nevyjádřil žádné pochybnosti k použitelnosti či správnosti znaleckého posudku či v něm učiněných závěrů, ten pouze souhlasil s tvrzením správního orgánu I. stupně ohledně závěrů té části znaleckého posudku, která se zabývala možností odvrácení střetu žalobcem jednu vteřinu před střetem. Žalovaný v této souvislosti pouze upozorňoval na skutečnost, že tento údaj plně nevypovídá o tom, zda žalobce porušil zákonem mu stanovenou povinnost a potažmo založil odpovědnost za předmětný přestupek. V tomto směru žalovaný správně poukázal na nutnost tuto skutečnost dále prokazovat dalšími důkazními prostředky (mezi nimiž byl i znalecký posudek, konkrétně část zabývající se momentem, kdy mohl žalobce prvně spatřit vozidlo s právem přednosti jízdy). Zejména bylo nutné prokázat, zda žalobce mohl při řádném sledování dopravní situace registrovat vozidlo s předností v jízdě dříve a zamezit tak střetu dříve než 1 vteřinu před tím, než fakticky vozidlo s předností v jízdě zpozoroval, ale již nutnou dobu před tím. Otázkou, kdy mohl žalobce spatřit vozidlo s předností v jízdě poprvé, se zabýval i znalec ve znaleckém posudku, přičemž uvedl, že žalobce mohl spatřit tento vůz na vzdálenost 70 – 100 m, což mu mělo dát jasný signál a prostor k tomu, aby dal přednost v jízdě a současně to bylo dříve než jednu vteřinu před střetem. V tomto směru soud odkazuje na odstavec [17] tohoto rozhodnutí, kde se zabýval překážkami omezující dřívější viditelnost vozidla s předností v jízdě, přičemž žádné takové neshledal. Soud dále nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by měl žalovaný bez výhrad převzít závěry učiněné znalcem ve znaleckém posudku, neboť tyto závěry samy o sobě ještě nevypovídají o celé situaci či odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek a je nutné je doplnit dalšími důkazy tak, aby byly vykládány v jejich celém a správném kontextu případu a nikoliv tak, jak činí žalobce, který zdůrazňuje z kontextu vytržený závěr znalce o nevyhnutelnosti

střetu jednu vteřinu před střetem.

20. K argumentaci žalobce spočívající v tvrzeném zavinění dopravní nehody řidičem vozu s předností v jízdě soud konstatuje, že v přestupkovém řízení se uplatňuje zásada individuálního posouzení, tj. u každého z účastníků dopravní nehody je zkoumána odpovědnost za přestupek individuálně. V případě žalobce je tak zjišťováno, zda žalobce neporušil zákonem mu uloženou povinnost, která přímo souvisela s následně nastalou dopravní nehodou, tedy zda mezi prokázaným protiprávním jednáním žalobce a dopravní nehodou existuje příčinná souvislost. V daném případě je neoddiskutovatelné, že žalobce se dopustil protiprávního jednání tím, že nedal přednost v jízdě vozidlu s předností v jízdě, což vedlo následně k dopravní nehodě. V tomto směru lze odkázat na argumentaci soudu uvedenou výše, zabývající se zaviněním dopravní nehody žalobcem. To, zda se řidič vozidla s předností v jízdě rovněž dopustil protiprávního jednání tím, že zanedbal či nerespektoval jemu zákonem uloženou povinnost, a v důsledku toho je spoluodpovědný za předmětný přestupek, je projednáváno samostatně. Námitku žalobce, kterou se snaží zbavit odpovědnosti za přestupek poukázáním na porušení jiné povinnosti uložené druhému řidiči, ač je sám odpovědný za porušení jiné povinnosti přímo související s dopravní nehodou, tak považuje soud za lichou.
21. Soud se také zabýval žalobcem tvrzenou podjatostí paní X, jakožto osoby pověřené k vyřízení věci v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobce dovozoval údajnou podjatost zejména ze sdělené pana X, který měl žalobci sdělit, že dne 3. 8. 2020, před tím, než byl vyslechnut jako svědek, mu paní X sdělila, že motorkáře je jí líto, ale už ví, že výsledek řízení pro něj bude nepříznivý. K prokázání uvedeného navrhl žalobce provedení důkazu svědeckou výpovědí pana X. V první řadě soud uvádí, že nepovažoval provedení navrženého důkazu žalobcem za nezbytně nutné, neboť podstatné již vyplývá z žalobcem tvrzeného důvodu, pro něž nabyl dojmu o podjatosti paní X, tudíž důkaz svědeckou výpovědí pana X považoval za nadbytečný, navíc žalobce při ústním jednání na provedení tohoto důkazu netrval. Dále soud k samotné námitce podjatosti konstatuje, že stejně jako před ním rozhodující subjekty, neshledal ani on tuto námitku důvodnou. Paní X měla v řízení před správním orgánem I. stupně postavení vyřizující osoby, což je patrné i z desek spisu. V prvním případě se k námitce podjatosti vyjádřila paní X dne 7. 10. 2020 v úředním záznamu, v němž uvedla, že nemá s žalobcem, řidičem sanitky ani jinou osobou vystupující v tomto řízení žádné vazby, současně popřela tvrzení o vyjádření se k výsledkům řízení. Totožný závěr zaujal následně nadřízený subjekt vyřizující tuto námitku podjatosti (usnesení ze dne 12. 10. 2020, č. j. MMP/314142/20). S ohledem na uvedené ani soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou, neboť obecné tvrzení žalobce o vztahu paní X k věci neprokazuje, že by takový vztah existoval či by jej bylo možné vykládat jako podjatost. Paní X negovala jakýkoliv vztah s účastníky řízení či jinými osobami přítomnými při dopravní nehodě a vystupujícími v řízení a současně negovala i jakýkoliv jiný zájem na výsledku řízení. Jelikož to byl žalobce, kdo namítal podjatost paní X, byl povinen uvést a prokázat, v čem konkrétně spatřoval její podjatost, která by mohla mít vliv na průběh řízení, neboť pouhé konstatování lítosti nad motorkářem a údajné sdělení o výsledku řízení ještě neprokazuje žádný vztah k účastníkům řízení, k dalším osobám vystupujícím v řízení, k věci či eventuální zájem na vyřízení věci určitým způsobem. Jestliže se paní X skutečně k věci vyjádřila způsobem, jakým tvrdí žalobce, potažmo pan X, považuje soud takové jednání sice za ne zcela profesionální a poněkud nešťastné, přesto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

však maximálně za nerespektující mlčenlivost či za nezdržení se unáhlených závěrů o výsledku řízení. Zcela jistě jej však soud nepovažuje za podjaté. Ostatně ani z námitky žalobce není patrné, jaký osobní záměr by žalobkyně měla svým jednáním sledovat. Nad to soud dále podotýká, že není neobvyklé, aby si vyřizující osoba již v průběhu řízení utvářela názor na věc, ostatně je to náplň její práce. Pouze, jak již soud uvedl, není na místě tento názor v průběhu řízení sdělovat širší veřejnosti. Soud tedy současně vyjadřuje, že je zcela nerozhodné, zda se paní X vyjádřila nebo ne, způsobem jaký uvedl žalobce, neboť samotné takovéto vyjádření nemůže být považováno za podjatost.

22. V souvislosti s výše uvedeným soud odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 12. 1996, sp. zn. 6 A 21/95-29, č. 480/1999 SoJ-Spr, jehož závěry se dají přiměřeně aplikovat i na daný případ – *„Poměrem k věci“ ve smyslu příslušného ustanovení správního řádu o vyloučení pracovníka správního orgánu z projednávání a rozhodování věci bude zpravidla (skutečný nebo potenciální) osobní zájem takového pracovníka na vydání rozhodnutí o určitém obsahu. Za poměr k věci nelze tudíž považovat profesní a neosobní procesní stanovisko pracovníka správního orgánu, který účastníku řízení písemně sdělil, že správní orgán považuje za prokázané, že se stal správní delikt a že se účastník řízení může seznámit s podklady pro rozhodnutí.“*
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 17. května 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.